

Radu Pavel GHEO

— *Fiction-Ltd* —

Un drum cu Ceapă

clipuri și povești

Cuprins

I

Prostu'	9
Cînd lumea se cunoștea	16
Frumos	19
Nasol	23
Numele mierlei	28
Mascarpone și nocciola	34
Degradare	39
Directul cu explozia	42
Îngerul la telefon	46
Gheare de pisică	52
Străzi noi	61
La poștă	66
Puii	70
De unde vin copiii	73
Integrare la Găurești	79
Pregătiri de nuntă	88
Scrisoare mamei	96
Ultima cursă	100

II

Vibrația vieții	107
Adevărul despre șampanie	110
Manifestele	123

Un drum cu Ceapă	.143
Din alte vremi	.146
Extraterestrii	.152
Altă lume	.157
O boală a locului	.162
CFR 2015	.167
Oaza de la demisol	.170
Poezii pentru serbare	.174
Lectura de după-amiază	.177

III

Unchiul nostru Rafael	.183
Anomalia	.198
Dar de Crăciun	.207

Adevărul despre șampanie

— Hai, mami, mă lași? Că nu stau mult! se tîngui Gheorghită cu un glas plîngăreț, dar foarte sonor.

— Bun, du-te, du-te, că-mi spargi urechile! răspunse mama băiatului. Dar să nu stai pîn' să-nsară! Un' te duci?

— Ăăă... pănă-n vale. La copii, răspunse vag puștiul.

Nu voia să spună că merge la Dan a lu' Bregda. Era departe, tocmai în celălalt capăt al satului. Dar nu asta era problema. Mamei lui Gheorghită nu-i plăcea de Dan. Multor părinți nu le plăcea de Dan. Ziceau că-i bătăuș și prost-crescut. Că umblă vandra prin sat și n-o ascultă pe maică-sa. Nu dădea bună ziua și drăcuia. Cîteodată parcă se băga Satana în el. Numa' duminică, cînd mergea pe uliță, a trecut pe lîngă a bătrîna a lu' Stana și baba l-a întrebat de ce nu zice „Bună ziua”. Și Dan i-a zis să se ducă dracului de babă și-a luat-o la fugă. Na, așa era ăla mic a lu' Bregda.

Gheorghită știa asta. Se cam temeă de Dan. Dan era mai mare cu doi ani ca el. Odată, mai demult, îl bătuse pe Gheorghită pe teren, cînd jucau fotbal, ca de obicei, „dealul” cu „valea”. De atunci Gheorghită căuta să nu-l supere. Dar tot era ispitit să fie prieten cu el, fiindcă Dan era tare. Și dacă era prietenul lui Dan, nimeni n-ar fi avut curaj să se mai lege de el.

Ieri, cînd jucaseră iar fotbal, intrase în vorbă cu el. Dan nu se mai încăierase cu nimeni. Era într-o fază

bună. Așa că Gheorghită s-a apropiat de el pe drumul spre sat, când se întorceau toți acasă, transpirați și oboșiți. L-a măsurat cu privirea: negricios, uscat și vînos, cu un cap mic și cu părul negru, lins și tuns scurt, cu breton, Dan rînjea vioi. Părea încordat, dar așa arăta de când îl știa Gheorghită. S-a dus lîngă el, și-a potrivit pasul după al lui și au intrat în vorbă: Gheorghită supus, Dan autoritar. Iar acum, cine știe de ce, Dan s-a arătat mult mai binevoitor cu blondul pricăjit din deal.

— Vezi ce mușchi am? i-a zis la un moment dat, îndoind brațul drept. Uite, pune mîna.

Și-a încordat mușchii brațului, care i s-au umflat vizibil. Gheorghită i-a pipăit cu grijă.

— Uau! a exclamat el.

— Să vezi ce aparate mi-am făcut acasă! i-a spus radios Dan.

— Aparate?

— De exerciții. Pentru mușchi, l-a lămurit brunetul. Dacă vrei, vino mîine la mine și-ți arăt. Te las să faci și tu la ele.

— Pe cuvînt? a exclamat însuflețit Gheorghită.

— Pe cuvînt! Și-ți mai arăt o... o chestie. N-ai văzut în viața ta, a adăugat misterios Dan, coborînd glasul.

*

Așa că acum, odată scăpat de-acasă, Gheorghită o porni repede spre casa lui Dan. Era cam patru după-amiază și soarele ardea, roșu, deasupra satului. Gheorghită o luă pe sub castanii cu coroane rotunde și dese. Era vesel și plin de avînt. Mai avea o lună de vacanță, afară era frumos, iar el se ducea să vadă aparatele lui Dan. Și o chestie secretă. Inima îi bătea cu putere. Numai să

nu-l enerveze, că Dan se înfură cîteodată aiurea, nici nu știai de la ce.

Gheorghită nu fusese niciodată în casă la Dan, dar știa unde stă. Pe lîngă casa lui trecea Potocul, pîrîul care străbătea satul. Se jucase de cîteva ori prin apa de trei palme de-acolo.

Mai toate casele din sat aveau poarta și ferestrele la stradă. Casa lui Dan nu era așa. Avea un gard de scînduri nu prea înalt și dincolo de el se vedeau curtea și grădina. Casa propriu-zisă era undeva pe latura îndepărtată. Era clădită pe o fundație înaltă și era mai mică decît casa lui Gheorghită. Mai înspre fundul curții se vedea un șopron acoperit cu țiglă roșie. Prin curte alergau găini și vreo două rațe.

— Dane! Dane! strigă el, băgînd mîinile în buzunarul șortului.

În curtea vecină începu să latre un cîine. Dar nu apăru nimeni.

— Dane! Dane! strigă și mai tare puștiul, cu un fel de disperare în glas.

Întinse gîtul și se uită peste gard. Într-un sfîrșit ușa casei se deschise și în prag apăru Dan într-un șort negru de pînză, care semăna cu niște chiloți de baie bătrînești, și un tricou roșu, fără mîneci.

— Salut, Dane! Ai zis să trec azi pe la tine. Ce faci? Ai timp? zise Gheorghită dintr-o răsufare.

Dan coborî treptele casei cu o figură preocupată.

— Hai în obor, îi răspunse el după ce ajunse jos.

Gheorghită intră în curte. Se apropie încet de Dan, zîmbind cît mai prietenos. Întinse mîna, iar Dan i-o apucă și i-o strînse. Apoi, cu un rînjet răutăcios, strînse tot mai tare.

— Au-au-auuu! țipă la un moment dat Gheorghită, aplecîndu-se peste mîna prinsă în strînsoarea prietenu-lui său.

Dan îi eliberă palma.

— Vezi? zîmbi el. Forță, băi! Forță mușchiulară.

Și își încordă iar mușchii brațului. Gheorghită își frecă disperat palma stîlcită.

— Hai, bă, să-ți arăt, zise Dan și se îndreptă spre dosul casei.

Acolo, după casă, pe o bucată de pămînt bătătorit, se ridica un stativ din fier înalt de vreun metru și jumătate: două țevi groase, înfipte în pămînt și unite sus de o altă țevă, orizontală. Pe jos zăceau mai mulți butuci de lemn – unul cu un topor înfipt în el – și niște fiare rotunde. Pe unele Gheorghită le recunoscuse: erau lame rotunde de disc, cum aveau tractoriștii la SMT. Doar că erau sudate două cîte două și cu o bară de fier între ele.

— Hai să vezi cum se fac mușchii! îi explică Dan pe un ton protector. Uite, astea-s halterele mele, arată el spre discurile cu bară. Alea de-acolo îs ganterele.

Gheorghită văzu niște perechi de bile metalice măricele, prinse tot așa, cîte două, cu o bară de fier între ele.

— Mi le-a făcut Mitru Bălu la SMT, se laudă Dan. Ia uite-aici la mine!

Și negriciosul începu să-i dezvăluie prietenului său tainele forței fizice. Cu aceeași agitație nervoasă pe care Gheorghită i-o știa bine, începu să ridice febril fiarele cu bile și discurile ruginite, cu barele din mijloc lustruite de palmele lui. Printre icnete și gîfîieli, îi arată cum face exerciții la stativul acela de fier, că, uite, cu exercițiul ăsta se dezvoltă deltoizii, ăstalalt e pentru bicepsi, ăsta pentru tricepsi, ridicările sînt bune și pentru pectorali... După vreun sfert de oră fruntea îi era learcă de transpirație, iar părul lui lins și negru începu să lucească.

Buimăcit de avalanșa de informații, Gheorghită îl privea admirativ. În clipa asta își dorea din răspuțeri să

aibă și el mușchi din ăia, biceps și triceps, care se umflă și arată că ai forță. Dar putea să-și facă și el haltere și gantere! Taică-său era tractorist și i le putea suda la el, la SMT. Se și văzu exersînd zilnic în curte sau în grădină. Și cînd ar fi făcut mușchi așa, ca Dan, ce, s-ar mai fi temut el de Ovidiu sau Marcel? Poate... poate nici de Dan. Dar cînd se gîndi la asta și-și privi prietenul, avu impresia că acesta îi citește gîndul. Se sperie. Dan încetă brusc să zvicnească din brațe și lăsă ganterele jos.

— Și... ăăă... cît faci? Adică după cît timp faci mușchi? bîigui repede Gheorghită.

Dan îl privi cu superioritate.

— Băi, trebuie să lucrezi serios! În fiecare zi, știi? Un an, doi...

— Tu de cînd... lucrezi?

— Din clasa a patra.

— Și de unde știai...? Adică de unde știi cînd faci mușchi la triceps și la... la ăialaltzi?

— Sînt exerciții speciale, îi explică Dan, apăsînd pe cuvîntul „speciale”. Am eu o carte, zise el brusc, sărînd într-o parte. Hai să-ți arăt!

Un pic speriat de Dan, dar și ațîțat, Gheorghită se luă după acesta. Dan traversă curtea și o luă spre șopron.

— Hai, îl îndemnă el, deschizînd ușa șubredă din scînduri, iar Gheorghită îl urmă în construcția de birne, care mirosea a lemn și era răcoroasă.

Înăuntru era penumbră. O fereastră din dreptul ușii lăsa să intre lumina zilei, care se proiecta direct pe o masă de tîmplărie de lîngă peretele de-acolo. Dan se aplecă și scotoci prin sertarele unui scrin mare și scorojit de lîngă masă, de unde scoase niște cărțuții.

— Aicea-s toate! îi arată el o carte subțire, cu foi galbene și o copertă hărtănită, pe care era desenat un

bărbat foarte musculos, cu un braț ridicat deasupra capului și îndoit spre ceafă.

Bărbatul avea într-adevăr mușchi peste tot, chiar și pe gât. Dar privirea lui Gheorghită alunecă pe o revistă lucioasă de alături, cu o copertă viu colorată, pe care era o fotografie cu o femeie blondă și zîmbitoare, cu părul lung revărsat peste umeri și niște sîni goi și mari, mari de tot – cei mai mari sîni pe care-i văzuse în viața lui. Uită imediat de deltoizi și pectorali și exclamă, atingînd coperta broșurii:

— Asta ce-i?

Coperta era alunecoasă și era mai mare dragul să-ți plimbi buricele degetelor pe ea.

— Asta-i ce am vrut să-ți mai arăt, sări Dan. E tare de tot! N-ai văzut în viața ta așa ceva!

Așa era.

— De unde-o ai? întrebă incitat Gheorghită, coborînd vocea.

— Am făcut-o rost, îl informă Dan cu voce tare – prea tare, după părerea puștiului.

— Mă lași să mă uit prin ea? Numa' un piiic! imploră Gheorghită.

Deși era pentru prima dată cînd vedea o asemenea revistă, știa ce era. Mai văzuse o dată la un flăcău din sat o carte de joc micuță cu o femeie goală, iar tînărul – care le-o arătase într-o seară tuturor puștilor, adunați ciorchine pe lîngă el – se lăudase că are acasă un pachet întreg, cu treizeci și două de cărți din astea. „Și fiecare gagică e altfel”, îi informase el cu un glas ademenitor. Treizeci și două de poze cu femei dezbrăcate! Femei cu care se putea face ce se face cu femeile dacă le întîlnești de-adevăratele cînd sînt îmbrăcate așa! Nu se știe de ce, fotografia aceea era la fel de fascinantă ca femeile ori fetele reale, ba, poate, chiar mai fascinantă,